

DET 11-FILIGA POLISSPÅRET

Det finns inte mindre än 11 sinsemellan oberoende indicier som pekar mot att personer inom Stockholmspolisen, polismän och -befäl med vildsint antikommunistiska/högerextremistiska/fascistiska, palmehatiska och invandrarfientliga åsikter, målsättningar och aktiviteter, på något avgörande sätt var inblandade i mordet på Olof Palme.

Dessa 11 indicierna är "sinsemellan oberoende" såtillvida att vart och ett skulle kvarstå som pekande mot de nämnda personerna även om alla övriga tio skulle visa sig vara felaktiga, irrelevanta eller ha en "naturlig förklaring".

Motivet för dessa personer att mörda Olof Palme kan ha varit att undanröja en inte minst internationellt inflytelserik politiker, som i dessa kretsar betraktades som kommunist och statsfiende/fosterlandsförrädare och dessutom hatades för sin föga entusiastiska attityd gentemot svenskt deltagande i det kalla kriget, svensk militarism och polisiär och militär upprustning samt för sina uppenbara sympatier för tredje världen och inte minst för vissa av befrielseörelserna där.

Att påstå att dessa poliser på ett avgörande sätt var inblandade utesluter inte att de hade stöd och möjligen rentav styrdes av andra krafter, krafter med likartade övertygelser, intressen och målsättningar, utländska sådana, så som CIA-organisationen WACL, P2 eller EAP, m a o: att attentatet i själva verket var en utifrån iscensatt statskupp.

Det följande handlar endast om planeringen och genomförandet av attentatet. Här var antagligen bara ett ganska litet antal personer, inom Sverige kanske mellan 20 och 50, invigda och inblandade. Efter attentatet drogs det emellertid på olika sätt ett mycket större antal personer in i mörkläggningen av brottet: ursprungligen oinvigda poliser, åklagare, domare, politiker, anhöriga av den mördade och inte minst journalister - personer med mycket skiftande politisk hemvist fast eniga i sin rädsla och sin feghet och i sin strävan att bevara det svenska samhället från en livsfarlig politisk omskakning med helt oförutsebara och i värsta fall våldsamma konsekvenser, ja kanske rent av med ett sammanbrott utmynnande i ett fascistiskt maktövertagande som sista konsekvens.

Brottets mörkläggning är egentligen ett kapitel för sig. Ett senare kapitel. Men redan nu, när det först och främst gäller själva mordgåtan är den av intresse - i och med att denna mörkläggning, så som den genomfört och

genomförs både fräckt och klumpigt, för alla som inte har skyggglappar på, otvetydigt pekar mot och belastar just dem som den är till för att skydda.

De elva indicierna häntyder alltså alla på en komplott, med poliser inblandade. Självfallet är de därmed oförenliga med föreställningen om en enskild gärningsman. "41-åringen" har ingenting med Palmemordet att göra.

För att det överhuvudtaget var en komplott - med poliser inblandade eller inte - talar förutom allt som talar för polisspåret en ansevärd rad ytterligare indicier främst ca 20 stycken - en siffra som självaste överåklagare **Almblad** har nämnt - observationer av mystiska män med walkie-talkies i närheten av brottsplatsen och ytterligare sex intressanta vittnesmål - "Gunnel", "Maj-Britt" & "Märta", "Ulrika", "Alf", "Berit" och "Brommaparet" - även de sinsemellan oberoende, som f n inte ska betraktas närmare.

De elva indicierna kan vart och ett presenteras som en längre eller kortare historia och ska här avhandlas i tidsföljd, dvs ordnade efter den tidpunkt då historien blir intressant i vårt sammanhang. Rubrikerna blir:

- 1 En Säpoman som alltför ofta dyker upp
- 2 Två hemliga poliser med walkie-talkies vid G:a Stans T-station
- 3 "Eva" och de pokulerande spejarna
- 4 "Ingrid" och den polisbilliknande bevakningsbilen
- 5 En polisbilarmåda på väg in till stan
- 6 En okänd polisman - av tre vittnen iakttagen i brottsplatsens närhet
- 7 Grus i maskineriet från första minuten
- 8 En kommissariebil med klärvoajant befäl
- 9 Mysteriet med de fotpatrullerande poliserna och polispiketen med den minnessvaga besättningen
- 10 En avrättning avrapporteras i polisradion
- 11 Utredningssabotören

1 En Säpoman som alltför ofta dyker upp

1. 06/08/85, ett drygt ett halvår innan Olof Palme mördas går sektionschef **Alf Karlsson** från **Säpo** ut i in stor artikel i Expressen och påstår att Olof Palme hotats till livet av "den kurdiska terrorgruppen PKK". Anklagelsen är helt gripen ur luften. Varken **Alf Karlsson** eller senare **Hans Holmér** och hans jättelika spaningsgrupp och slutligen de unga säpoförmogorna under **Ebbe Carlssons** ledning kan komma med minsta bevis.

Ändå kommer anklagelsen senare att väsentligt bidra till att spaningen efter Palmes mördare under nästan ett helt år, det ovärderligt viktiga första året, kan bedrivas i en återvändsgränd, efter ett objektivet omöjligt, je rent av löjligt villospår.

2. Samme **Alf Karlsson**, då bli a chef för **Säpos** livvaktssyrka och "terrorist-bekämpning" och därmed direkt ansvarig för Olof Palmes säkerhet, får fjorton dagar före mordet en mycket konkret (låt vara möjligen ändå ogrundad) varning om att **CIA** var ute efter Palmes liv och hade erbjudit anmälaren, en f d legosoldat med namn **Ivan von Birchan**, 2 miljoner kronor för att mörda Palme. **Karlsson** negligerar fullständigt den varningen och bestrider senare att överhuvudtaget ha fått den.

3. Trots att han själv planterat och hållit vid liv legenden om mordhotet från **PKK** och trots att han fått den nämnda varningen har **Alf Karlsson** ingenting emot att Olof Palme, t ex den 28 februari 86, får promenera på Stockholms gator utan livvaktsskydd.

4. Morddagen och -natten är det, ja vem?, **Alf Karlsson** som har jour över livvaktsstyrkan och tillhör de få som positivt vet att Palme är utan skydd.

5. Strax efter mordet tar **Alf Karlsson** tjänstledig och lämnar vid årsslutet **Säpo**. Han startar då tillsammans med en viss **Per-Gunnar Vinge** firman **VIP, Vinge Integrated Protection**, med samme **Vinge** som 1970 på Olof Palmes begäran tvingats sluta som **Säpo**-chef därför att han bli a betecknat Palme som "säkerhetsrisk"...

Två saker kan man slå fast:

- om en politiskt nollställd och kompetent tjänsteman hade varit i **Alf Karlssons** ställe - som f ö har rykte om sig att vara mycket intelligent och kompetent - så hade Olof Palme inte fått gå utan skydd och knappast kunnat bli mördad; och om det ändå hade skett så hade jakten efter hans mördare knappast lika lång tid och lika uteslutande kunnat följa ett uppenbart villospår; och

- det förefaller som märkligt för att inte säga misstänkt att **Alf Karlssons** agerande aldrig har blivit föremål för polisiär eller annan myndighetsgranskning, något som inom ramen av en förutsättningslös mordutredning hade telt sig som minst sagt logiskt och påkallat.

2 Två hemliga poliser med walkie-talkies vid G:a Stans T-station

28/02/86. "Inga" ankommer 20.30 på G:a Stans T-station.

Det är den station därifrån makarna Palme c:a 10 min senare ska åka in till stan. När "Inga" går av tåget ser hon en man med en antenn uppstickande ur rocken och pratande i något som mest liknar en modern telefonlur.

"Inga" och mannen observerar varandra en kort stund. Mannen går inte på tåget.

C:a 5 min senare, utanför stationen, vid ingången till Schönfeldts Gränd dyker plötsligt med en duns en man upp som verkar ha hoppat över ett järnstaket.

Han ställer sig lutad mot en port, med blicken mot T-stationen, som ligger bara c:a 15 m därifrån.

Han pratar också, som för sig själv, men antagligen i någon sorts walkie-talkie.

Efter mordet ringer "Inga" upp en **kriminalkommissarie** som hon personligen känner och han i sin tur kontaktar palmeutredarna.

Efter några veckor kontaktas "Inga" av två utredare.

Hon får på platsen visa vad hon sett och titta på fotografier.

En tid därefter ringer en av poliserna och säger att hon kunde glömma alltihop; det var någon slags knarkspanare; identifierade.

"Inga" har antydningvis berättat vad hon sett på sin gamla arbetsplats, dit hon var på väg att hälsa på när allt inträffade.

Och den **kriminalkommissarie** hon kontaktat betraktar henne som trovärdig.

Allt detta kanske vore inte så särskilt uppseendeväckande om inte först **Hans Holmér** och sedan **Jörgen Almblad** betett sig så märkligt:

Holmer avfärdar vittnet som helt otrovärdigt och mytoman - enligt honom mindes hon alltför mycket detaljer, "lagom är bäst".

Men en mycket nervös och skuldmedveten **Almblad** måste inför Kanalens **Lars Borgnäs** i 11/88 medge att "Inga" faktiskt observerat helt korrekt.

Och samtidigt tyngas han att dementera både den uppgift som "Inga" hade fått tidigare - att det handlade om knarkspaning - och en som han själv lämnat till

Edenman-kommissionen - att mannen på perrongen var från **Säpo**.
Den andra mannen vill han inte säga någonting om trots att nästan tre år har gått sedan observationen.

Här har vi alltså det lyckosamma fallet att ett tydligen pinsamt vittnesmål inte kan förbigås därför att det kommer in via en kriminalpolis.

Och samtidigt syns det bara alltför tydligt hur spaningsledningen jobbar för att ändå komma ifrån det - och så villt de jobbar gör de saken bara värre och ännu mera misstänkt.

3 "Eva" och de pokulerande spejarna

"Eva" är sjuksköterska och bor på Johannesgatan.

Mordnatten med början **c:a 22.50** ser hon flera gånger - dels på gatan, när hon kommer hem och sedan går ut med sin hund, dels från sitt fönster -

i hörnet av J.Kyrkogård, c:a 400 m från Grand, 200 m från David Bagares Gatan,

400 m från mordplatsen, två tysta män som spejar mot DB.gatan.

I närheten står en bil med motor på.

15-20 min senare, dvs 23.05/10, kommer **en polisbil** sakta förbi på väg mot DB.gatan.

När "Eva" tittar ut ur fönstret igen är männen försvunna.

Efter mordet ringer "Eva" ganska omgående till polisen.

Hon blir inte kontaktad på minst 1,5 år, och när hon så småningom tvingar

till sig uppmärksamhet erfar hon att man registrerat hennes vittnesmål

helt fel. Man påstod att det som "Eva" hade sett inte var två tysta spejare

utan tre överförfriskade män som pokulerande och att man hade hittat dem och att saken var upplärd.

Så skrev även **Jörgen Almlad** i sin klassiska totaldementi i DN 7/11/87,

men idag är han betydligt försiktigare och medger att det där med de tre pokulerande männen inte var så säkert som förklaring.

Vad som däremot står någorlunda fast är att den polisbil som kröp förbi stället strax innan männen var försvunna var **polisbil 2160** med en viss **Lennart Källström** i som befäl.

Den mannen råkar vid den tiden äga en viss lägenhet i Traneberg, Järnmalmsvägen 4, en lägenhet som under 10/87, då den ägdes av f d baseballpolisen

Leif Tell, väckte viss offentlig uppmärksamhet: Man hade då av en slump, i samband med en vattenläcka, påträffat en nazisthjälm och hakkorsflaggor... samt framförallt tre stycken walkie-talkies och något som för en fackman såg ut som avlyssningsutrustning. Och lägenheten disponerades uppenbarligen inte bara av **Leif Tell**, som sällan eller aldrig bodde där. En nyckel fanns på VD1 och flera av poliserna där visade sig känna till lägenheten och vara ivrigt angelägna om att ingen obehörig kom in där.

Jörgen Almbiad tvingades så småningom att ge efter för journalisters påtryckningar och gjorde en slags utredning. Naturligtvis utan resultat. Men åter fick han jobba hårt för att få saken ur världen.

Än idag finns det misstankar - men inte mer, allt eventuellt bevismaterial har röjts undan - att den lägenheten tidigare spelat en roll i en eller annan skum affär, kanske t o m vid planeringen och utförandet av mordet på Olof Palme

Källström hade faktiskt ett uppdrag på J.gatan, men längre ner och för att komma förbi "**Evas**" bostad så som han gjorde måste han - av oförklarliga skäl - först åkt runt Johanneskyrkan.

Det märkliga med vittnet "**Eva**" är återigen inte bara det hon observerade utan minst lika mycket spaningsledningens först desintresse och sedan misstänkt krampaktiga försök att bagatellisera saken och få den ur världen.

4 "Ingrid" och den polisbilliknande bevakningsbilen

"**Ingrid**" bor på Drottninggatan, c:a 300 m från biografen Grand. Mordnatten **mellan 23:00 och 23:15** ser hon från sitt fönster från högst 5 meters håll en mörk, antagligen svart, polis-Saab uppkörd på trottoaren.

Bilen har stor bakruta och i baksätet syns en mängd utrustning, "plåtådor med rattar på" och "mycket knappar och attiraljer".

På den inre backspegelns baksida, som syns genom vindrutan, finns siffror som slutar på "20" eller möjligen "520".

Polisbilar har sådana siffror och ibland finns en lampa som kan skymma den första siffran (som skulle kunna vara en "1", bilens nummer alltså "1520").

Bilen står mot söder på vänstra sidan gatan, som där är enkelriktad.

I förarsätet sitter en man, ensam, med ena foten på trottoaren.

Han har blå overall el jacka.

Han talar i en walkie-talkie, som han håller i vänstra hand.

"Ingrid" hör honom säga: "Jaså, där borta..." och ser honom slänga sin walkie-talkie in i bilen och med rivstart köra iväg.

Han kör söderut och svänger sedan Barnhus- el Tunnelgatan in åt höger mot Norra Bantorget.

"Ingrid" anmäler det hela några veckor efter mordet.

Polisen vet inget om en polisbil på uppdrag där och gissar att bilen måste ha tillhört ett vaktbolag.

Fö är man vid förhör påtagligt ointresserad av bli a "Ingrids" uppgifter om färgen på mannens jacka, som hon kan ange mycket exakt.

03/87 framträder "Ingrid" i Kanalen och därefter börjar man utreda.

Man konstaterar nu att det var en väktarbil och talar med en väktare från ett vaktbolag och gör en sorts rekonstruktion med honom - utan "Ingrid".

Resultat: klart, det var den väktaren.

I sitt långa inlägg i DN 7/11/87 påstår överåklagare **Jörgen Almblad** bestämt att bilen var en väktarbil som passerade där tre gånger under kvällen.

Polisen har hört **väktaren** och vet att det var han, påstår han.

Men för den lögnen fick han bara två veckor senare av amatörutredaren **Lars Borgnäs** i Kanalen ett blamant slag på käften.

I programmet den 22/11 låter **Borgnäs** först **Almblads** presstalesman **Ingvar Eriksson** upprepa chefens påstående, vilket han gör helt oinskränkt och med stor emfas.

Sedan konfronterar han honom med det som **väktaren** som Kanalens folk med viss möda hade spårat upp hade sagt till dem, nämligen

att rent ingenting i "Ingrids" vittnesmål stämde in på honom:

Visserligen hade han under mordkvällen på Drottninggatan att göra, men

- han satt inte alls så som "Ingrid" beskriver,
- han hade ingen walkie-talkie utan har fast radio i bilen,
- han hade ingen anledning att åka snabbt från platsen,
- han hade inget speciellt i baksätet,
- inga siffror på backspeglarna och
- när den står är hans bil ganska olik en polisbil.

Och allt detta hade han också sagt till polisen.

Eriksson tvingas backa: "Ja, hrkhrkhr .. jag bygger ju bara mitt uttalande på de uppgifter som jag har fått då ifrån den åklagare som är ansvarig för det här." - "Vem är det?" - "Det är Jörgen Almblad. Jag .. ä .. ä .. var ju inte med vid det tillfället, så jag kan givetvis inte gå in i detaljer. Jag är ju helt .. ä .. ä .. änt .. ställd att bara lyssna på vad den ansvarige åklagaren uppger."

På nytt tillfrågad bekräftar **Almblad** att Kanalen talat med den **väktaren** som han ansåg att "**Ingrid**" hade sett. På fråga om han vet att **väktaren** var på platsen just den aktuella tiden: "Inte exakt vilken tidpunkt han var där, det vet vi inte." - "Vet ni med säkerhet att väktaren var där mellan kl 23 och 23:15?" - "Nej." - "Hur kan ni då säga att tidpunkten stämmer med hennes iakttagelse?" - "Han kan mycket väl ha varit där."

Mer om hur väktaren sagt att han uppträtt på platsen vill Almblad "av sekretessskäl" inte säga. Men: "Ja, vi gör ingen annan bedömning än tidigare." - "Vad är det för en?" - "Att .. ä .. vi kan inte med hundraprocentig säkerhet säga vad det är för bil som Ingrid har sett än att .. ä .. vi har gjort .. ä .. allt vi har kunnat för att ta reda på vad det kan vara och vi finner att den här väktarbilen är en mycket trolig förklaring".

Ny fråga: "Du sa så här i DN 7 november 1987: 'Bilen på Drottninggatan var en väktarbil som passerat där tre gånger under kvällens lopp. Vi har hört föraren och vet att det var han som talade i radion.'" - "Mhm, då då tror jag i i och för sig jag jag är själv personligen övertygad om att det är det men .. ä .. det är kanske lite kategoriskt att uttrycka sig då, det kan man vara med."

Återigen: inte bara det som "**Ingrid**" observerat är misstänkt, en - sannolik - polisbil med en man talande i walkie-talkie i, och siffror på backspeglarna som alldeles förfärligt påminner om numret på den viss kommissariebil - 1520 - som står för det kanske starkaste momentet i hela polisspåret (se nedan).

Nej, helt frånsatt detta och även om vi helt bortser från det där med siffrorna - så är spaningsledningens i det fallet eklatant misslyckade försök att bortförklara saken det som ger den riktiga tyngd.

5 En polisbilarmada på väg in till stan

Vittnet "**Tommy**" har två märkliga polisrelaterade observationer att berätta, där den andra verkar väga tyngst:

C:a 2 km färdväg från biografen Grand i hörnet Rörstrandsgatan/Norrbackag. Det är strax före stängningsdags för seven/eleven-butiken där, dvs **c:a 22:55.** "**Tommy**" har just lastat en säng på sitt biltak.

Vännerna "**Annika**" och "**Lena**" hoppar in på butiken för att köpa cigaretter. Just när de kommer ut anländer en buss (44), följd av en polisbil i hög fart. Polisbilen bromsar in på utsidan av bussen. Ut springer en civilklädd man som rusar ombord på bussen (som sedan kör mot stan, där den kommer att korsa

Sveavägen c:a 600 m norr om biografen Grand).

När polisbilen vänder och ska köra iväg verkar föraren ha alltför brottom och hamnar i en snödriva, men kommer så småningom loss:

Detta var det ena - inte så vansinnigt märkligt kanske, fränsett att det hände c:a 20 min före mordet på Sveriges statsminister och inte så långt från mordplatsen.

Men därtill detta:

"Tommy" är nu - avfärd c:a 23.05 - med "Annika" och sängen på väg mot Hässelby. Efter c:a 4 km resp 5-8 min färd, alltså kring 23.12, befinner de sig på Drottningholmsvägen och har just farit över Tranebergsbron.

Då ser "Tommy" en hel "armada polisbilar på väg in mot stan", minst 3, kanske uppåt 6, en VW-bus och en större piketbuss bland dem. Inga blåljus.

"Tommy" kommenterar för "Annika".

Tidsuppgiften, 23.10/15, styrks också av andra omständigheter..

"Tommy" är ett av de få vittnen som kontakter palmeutredarna sent, först 01/87. Ändå förefaller det märkligt att de aldrig ringer tillbaka och inte ens kontrollerar med sin egen Sambandscentral.

Curt Nilsson från polisens SBC kommenterar det hela inför Kanalen: att en sådan polistrafik, som tyder på en större polisinsats, absolut borde vara registrerad i centralen, men att den inte var det och att överhuvudtaget inga insatser av den storleken förekom under mornnatten.

Man kanske får också tillägga - det måste inte betyda något - att det ställe där "Tommy" mötte "armadan" ligger så att bilarna skulle kunna komma från den Järnmalmsvägen i Traneberg....

6 En okänd polisman - av tre vittnen iakttagen i brottsplatsens närhet

En ung man, som vi kallar "Jerker", är med en kvinnlig bekant, Åsa, på väg från ett restaurangbesök i centrala Stockholm.

De kommer från Drottninggatan och går på Adolf Fredrik Kyrkogatan, på högra sidan, mot Sveavägen.

Det är kallt, mörkt och tomt.

Innan korsningen Holländargatan, c:a 150 m från Sveavägen och 300 m från

mordplatsen, står en lång, kraftig man med blick mot Sveavägen och talar eller lyssnar i en kommunikationsradio, "helt tydligt", en stor sådan, "ungefär liknande som polisen har", "lite större", svart, med "inplastad antenn".

"Jerker" passerer mannen, vänder sig om och tittar och tror då - "helt från början" - känna igen honom, fast utan att (ännu) kunna placera honom och än mindre veta hans namn.

Men detaljerna i klädsel och utseende är tydliga.

"Jerker" har, som han senare skulle komma ihåg, flera gånger tidigare iakttagit mannen som polis under tjänsteutövning i cityområdet där han t ex "rensade" i Kungsträdgården.

Vid tiden för sitt vittnesmål i radioprogrammet Kanalen är "Jerker" helt säker på sin sak: "Det skulle vara femhundra personer, så skulle jag kunna plocka fram honom direkt."

Mannens namn är **Thomas Piltz**.

"Jerker" och Åsa går vidare mot Sveavägen. De har letat efter en öppen port för att gå in där en stund för att "värma upp sig".

Slutligen hittar de en, den sista på högra sidan gatan.

De går in, utan att tända ljuset. Plötsligt blir de påsprungna av en man som kommer uppifrån trapporna, knuffar till dem och rusar ut.

"En man, helt klart", men annars syns det inget av honom.

Paret stannar nu inte så länge därinne, det känns för obehagligt.

De går ut och fortsätter mot Sveavägen.

När de kommer dit ser de en folksamling snett åt höger i korsningen Tunnelgatan/Sveavägen. De blir nyfiken. De hör en kvinna skrika och går dit.

De ser en man liggande på marken, en kvinna "hysteriskt skrikande" något som "Han är död, han är skjuten..", "två tjejer framlutad över mannen".

När de ännu var på väg hade en polisbil kommit.

"Jerker" vet naturligtvis inte vem som ligger där.

"Ambulansen kom" och "ytterligare polisbilar" kom, berättar han.

Rykten gick om att det var "någon i regeringsställning som hade blivit dödat".

Ambulansen åker iväg med offret och polisen börjar spärra av, och då går paret "Jerker" och Åsa till sin T-station.

Om man utgår ifrån att första polisbilen kom körande till mordplatsen **23.29** (se nedan) så måste "Jerker" och Åsa lämnat den ominösa porten c:a **23.27** och gått in där senast **23.26**, men antagligen några minuter tidigare. Mannen med kommunikationsradion måste de ha mött senast **23.25**, men antagligen något tidigare, strax efter mordet kanske, dvs c:a **23.22**.

C:a en vecka efter mordet ringer "Jerker" polisens tipsmottagning och berättar. Han avspisas med att den person som hade hand om saken var upptagen för tillfället. Man vill ringa upp honom.

"Jerker" lämnar namn och telefonnummer men blir inte kontaktad.

Efter ytterligare c:a en vecka ringer han igen och blir nu avspisad med att man inte hade tid att följa upp allting.

Ungefär på den tiden kommer "Jerker" också ihåg på vilket sätt han kände mannen med kommunikationsradion, men ännu inte namnet.

(Det kommer han ihåg först mer än ett år senare, p g a **Proletärens** flygblad.) Men han blir nu rädd och ringer inte mer till polisen.

En gång på hösten 86 ringer han upp en dagstidning och berättar vad han sett, man avbryter tvärt kontakten - av rädsla.

Först sensommar 88 tar han upp kontakt med Kanalen och nu också på nytt med polisen....

Jörgen Almblad vägrar i rättegången att yttra sig om vittnet, men vågar heller inte avfärda honom. **Almblad** är en halvårlig person.

På Birger Jarls Gatan, drygt 600 m resp 5-6 min om man går fort från det ställe där "Jerker" - c:a 23.22 - hade sett **Thomas Piltz** med kommunikationsradio ligger busshållplatsen Eriksbergsgatan.

Där anländer och stannar c:a 23.28 en 43:ans buss på väg norrut.

I bussen sitter som passagerare TV-producenten **Lars Krantz** på väg hem från en teaterföreställning.

Han observerar något som han senare i sin bok "Ett verkligt drama" ska komma att beskriva så här (s. 7f):

Det är något rotolider där framme. Jag ser inte vad det är. Någon går in och sätter sig. Ja, han kan nog ha varit lång. Men bussen kör inte. Jag förstår inte varför den inte kör. Framdörren är fortfarande öppen. Det står en man där på fotsteget. Jag betraktar honom. Och när jag fått ögonen på honom kan jag inte släppa honom. Jag kallar det för utstrålning. En enorm koncentration. Och jag blir inte klok på vem han är och vad han är ute i för ärende mitt i natten. Han är klädd i en halvlång mörk jecka, ljusare byxor och är barhuvad. Han har kort hår. Mörkt, framåt. Runda glasögon. Han ser in mot mittgången. Han betraktar ingen människa, inte heller bussföraren. Jag bedömer hans ålder till trettio år. I handen har han ett paket med ljust gråblå plast som blänker. Det är A4-format och han håller det ovanpå, utan att jag ser något handtag. Han stöder det mot den stång som likt en stråvåpelsk stöttar den lodräta stången mellan dörrarna i bussen. Han verkar vara koncentrerad på sitt paket men också på en

punkt på golvet någonstans i mittgången. Vad gör han ute så här dags? Vad har han i paketet? Jag ser på hans ansikte. Allvarligt. Ett kraftigt käkparti. Är han studerande? Nej, det är han för gammal till. En restauranggäst? Knappast med de tarfliga kläderna. Förresten har han varken skjorta eller slips.

Under natten blir **Krantz** uppringd av en bekant och får höra att **Olof Palme** var mördad.

Han kopplar då visserligen ännu inte ihop nyheten med det han såg på bussen, men så småningom gör han det, lite obestämt först, och den **2/3** i samtal med vänner talas det för första gången om att ringa polisen.

Den **3/3** ringer han upp polisens tipsmottagning men där är man synnerligen ointresserad.

Dagen därpå berättar **Niklas Krantz**, **Lars Krantz'** son, som för tillfället jobbar på Expressen, för sin far att han dagen innan, alltså **3/3**, fått kopplat till sig ett telefonsamtal där en man som uppgav sig vara **polisbefäl i södra Dalarna** pekade ut **poliser ur den s k baseballigan** som troligen inblandade i Palmemordet. Mannen kände dem, de var våldsfixerade, hade tillgång till vapen, lokalkännedom osv och var inte precis förtjusta i Palme.

Niklas nämnar också för sin far att det just den dagen skulle bli hovrättsförhandling - polismännen **Thomas Piltz** och **Leif Tell** i förtalsprocess mot **Krantz'** kollega **Tone Bengtsson** på **STV** - och **Krantz** bestämmer sig för att gå dit och titta på de där poliserna (som han tidigare inte var speciellt intresserad av).

Och verkligen: där sitter, som målsägande, precis den man som **Krantz** knappt fyra dagar innan bette sig så mystiskt på den där bussen.

Det är **Thomas Piltz**, och **Krantz** säger än idag inför rätta under ed att han är "så säker man kan vara" att det var han som då 7 min efter mordet på Olof Palme klev på och sedan av igen denna buss 43.

Samma dag, på kvällen, får **Krantz** i TV-huset efter Rapport tag i självaste **Hans Holmér** och får honom, som inte försöker dölja sin motvilja, att lyssna på **Krantz'** berättelse.

Men **Holmér** visar föraktfullt desintresse och vill sticka direkt.

Då tar Krantz fram en tidning där polismännen **Piltz** och **Tell** finns avbildade och frågar **Holmér** något som "Vill du inte veta vem det är?" och pekar på **Piltz'** bild. - Och då händer det förbryllande att **en av livvakterna** böjer sig ner till husbonden och frågar "Vem är det?". **Holmér** svarar: "En kollega." och efter detta reser han sig och tågar av....

Men **Lars Krantz** var inte den ende som la märke till **Thomas Piltz** på bussen. Även **bussföraren** gjorde det. Och även han kopplade efter att ha erfarit att **Palme** var mördad ihop sin observation med mordet.

Men han hade inte bara tagt märke till en man, utan till två: **en lång ljus** som gick på bussen och satt sig och så den som också **Krantz** hade observerat: **en något mindre mörk en**, som stod kvar i ingången.

Redan dagen efter mordet, **1/3**, ringde **bussföraren** till polisen för att fråga när skotten hade fallit.

Och så stegade han av vägen mellan mordplatsen och busshållplatsen för att se hur lång tid det tog att komma från det ena till det andra stället, **c:a 600 m**. Och det tog för en tränad yngre man inte många minuter, **5-6** kanske, och de skulle ha räckt för mördaren att hinna till bussen.

Och så ringer **bussföraren** den **4/3** upp polisen på nytt och gör en sorts anmälan, lämnar namn och telefon osv.

Men ingen hör av sig och mannen måste sätta in vissa connections tills han slutligen, den **9/3**, blir uppringd och ombedd att två dagar efteråt infinna sig i polishuset.

Och där händer nu det något märkliga att han efter ett kort förhör på våldshoteln direkt överförs till Säpo.

Det märkliga med detta ligger i det att man, som vi idag vet, några dagar innan, den **6/3** för att vara exakt, hade gjort en uppdelning i spaningsarbetet så att från och med den dagen Säpo hade hand om alla tips som rörde poliser och Holmér och hans grupp om alla övriga tips.

Men **bussföraren** hade ju - till skillnad från **Krantz** - inte utpekat några poliser, han hade vid tiden för sin anmälan inget begrepp om vem männen på bussen kunde ha varit.

Dvs: slutsatsen att bussföraren hade sett poliser, har dragits av Säpo. De måste åtminstone tagit **Krantz'** vittnesmål som viktigare än vad de någonsin medgav.

Man skulle nu - främst med ledning av **Krantz'** bok - i timmar kunna berätta om fallet "**Piltz/Krantz/bussförare**", men det går att tills vidare nöja sig med att framhålla 8 punkter:

1. I likhet med **bussföraren** får också **Krantz** trycka på och anlita kontakter innan han äntligen blir hörd.

Som om man ville att han skulle tröttna och ge upp.

En gång hotas han t o m med anmälan för förtal ifall han inte slutade med att utpeka **Thomas Piltz** (då ännu inte offentligt utan bara för Säpo!).

2. När **Krantz** slutligen den **18/3** släpps fram hos **Säpo** försöker man på olika sätt att förvillia honom och att sönderslå hans vittnesmål. Främst vill man intala honom att han överhuvudtaget inte åkt buss den kvällen, utan en vecka tidigare.

Och så spelar man ut bussföraren, som var med, mot **Krantz**, främst genom att låta honom hävda att han inte - som **Krantz** säger - var sent med sin buss utan i tid, dvs 4 min tidigare än vad **Krantz** menar, varmed hela historien inte skulle kunna ha med Palmemordet att göra...

(Kom ihåg att **bussföraren** innan han gjorde sin anmälan hade stegat av vägen och uppenbarligen kommit fram till att mördaren skulle kunnat hinna till hans buss. Han måste alltså ursprungligen själv kalkylerat med några minuter försening - ty på 3 min hinner ingen från Sveavägen till Birger Jarls Gatan med alla trappor emellan.)

Allt detta klarade upp sig senare, när **Krantz**, den **2/5**, lärde känna **bussföraren** och kunde snacka med honom på tu man hand.

3. **Säpo** har senare på många sätt försökt psyka både **Krantz** och **bussföraren** och att krossa deras vittnesmål och få dem att tita och att misskreditera dem.

Med **Krantz** har de delvis lyckats: Han är idag aggressivt-misstänksam mot allt och alla, men låter sig åtminstone inte rubbas i sitt vittnesmål.

Med **bussföraren** har de lyckats mycket bättre: Han är idag ett vrak, oförmögen att köra buss, ömsom panikslagen, ömsom raljerande i rättssalen. Han vill inte ha sett någonting, knappast ha anmält någonting, inte minnas någonting, och har ingen förklaring för varför han en gång i tiden ansåg sitt vittnesmål som så viktigt att han t o m uppsökte **Sten Andersson** personligen för att framföra det.

Och så förvrider han på ett klumpigt och genomskådligt sätt sin egen historia så att den inte längre ska passa ihop med **Krantz**.

Hans förtvivlade försök att slippa bli förhörd i rätten och hans krassa lögner där var nästan lika avslöjande som ett korrekt vittnesmål hade varit och visade skrämmande tydligt att det finns någonting i polisspåret som kan göra människor - av **bussförarens** kaliber åtminstone - livrädd.

4. Vi vet idag av **Piltz**' egen utsaga i Göteborg att vare sig **Krantz** eller **bussföraren** var de första som tipsade polisen om honom.

Redan dagen efter mordet blev Piltz uppringd och varnad av en kompis att det fanns tips mot honom.

Och det gjordes också någon gång under de allra första dagarna ett telefoniskt förhör med honom, som antagligen inte berodde på **Krantz**' anmälan och än mindre på **bussförarens**.

5. Den 13/3 förhöordes **Piltz** av **Säpo** med anledning av **Krantz'** anmälan.

Och sen den dagen sägs det att Piltz har alibi.

Han frågades nämligen vad han hade gjort mordkvällen och svarade då att han nog var hemma hos sin sambo, att de tittat på TV och sedan gått och lagt sig. Men så förhöordes inte sambon parallellt med honom utan först dagen efter och då bekräftade hon naturligtvis vad **Piltz** hade sagt och visste dessutom en massa detaljer om kvällen som han inte kom ihåg.

Och trots att det senare - i maj 86 - kom fram att någon hade försökt ringa **Piltz** just den kvällen och inte fått tag i honom så påstår spaningsledningen än idag att Piltz inte kan misstänkas därför att han har alibi (och dessutom, så **Almblad** en gång på fullt allvar, inte har licens på mordvapnet).

6. Det hade under minst tre månader funnits ett mycket enkelt sätt att rentvå Piltz från alla misstankar: att konfrontera honom med bussföraren. Men detta gjordes aldrig. Varför?

7. Dessutom har man - till skillnad från en storartad rekonstruktion av bioföreställningen - aldrig genomfört någon rekonstruktion av denna bussfärd, ja inte ens gjort sig besväret att efterlysa andra busspassagerare. I sitt stora uttalande i DN den 07/11/87 har **Jörgen Almblad** visserligen påstått just detta, och därmed åtminstone medgivit att det hade varit påbudet. Men återigen råkade han med detta bara ut för en grandios blamage: I TV-programmet Forum den 20/11/87 blev han inför hundratusentals tittare av **Sven Anér**, som t o m fick med sig programledaren **Siewert Öholm**, beslagen med lögn och såg sig tvungen att skylla på intervjuaren, en jurist och f d åklagare (!), som skulle ha felciterat honom.

8. Idag låtsas herrarna **Holmér** och **Almblad** tvivla på att Krantz och bussföraren överhuvudtaget var på samma buss.

Men då räknar de med att åhörarna verkligen är totalt bakom flötet: För det första finns det som sagt vittnen som bekräftar att **Krantz** åkt med en 43-ans buss som anlände vid ändhållplatsen c:a 23.35.

För det andra så skulle det vara en helt ofantlig slump om två olika personer på två olika bussar i rad på samma hållplats hade gjort så liknande observationer och dragit så liknande slutsatser som **Krantz** och **bussföraren** utan tvivel gjort.

Och för det tredje: om de inte åkt på samma buss och gjort samstämmiga observationer så skulle det aldrig funnits någon basis för den långvariga kontakt som så småningom utvecklades mellan **Krantz** och **bussföraren**. **Holmérs** och **Almblads** tvivel är så genomskinliga som undanmanövrar att de - precis som **bussförarens** kaotiska uppträdande i rätten och hans påtagliga

fasa - i själva verket bekräftat att det på den där bussen har hänt något betydelsefullt och att mannen på bussen inte var vem som helst utan med största sannolikhet precis den som Krantz utpekar, nämligen den ökände f d baseballpolisen **Thomas Piltz**.

7 Grus i maskineriet från första minuten

Natten då Palme mördas på Sveavägen tycks ingenting fungera i polishuset och för poliserna ute på Stockholms gator.

Kaoset börjar redan två minuter efter det att skotten fallit och är så total och så perfekt lämpat att befrämja mördarnas flykt och att försvåra den följande utredningen att det förefaller svårt att tänka sig annat än att någon eller några avsiktligt har ställt till det.

Och detta skulle i så fall återigen peka mot poliser som inblandade både i mordet och i det efterföljande sabotaget mot utredningen.

Det kan bara varit folk inom polisen som kastat allt detta grus i maskineriet. Ett otal fakta och omständigheter skulle kunna nämnas, men det ska tills vidare räcka med 19 stycken:

1. Det börjar med det, av allt vi vet, c:a 6 min fördröjda larmet.

Vi vet att polisens SBC på omväg via taxiväxeln i Järfälla underrättades om att någon blivit skjuten på Sveavägen ganska snart efter händelsen, c:a **23.23**.

Samtidigt står det emellertid praktiskt taget klart - även om alla officiella ställen bestrider det - att SBC i sin tur underrättade de c:a 15 lediga polisbilar som fanns i city inte förrän **23.29**.

Mördaren fick på detta sätt ett ovärderligt försprång.

2. I SBC fanns en alldeles färskt utkommen "åtgärdskalender", där det i detalj angavs vad som bör göras vid exv ett mord i city.

Detta papper ignorerades helt av chefen på SBC **Hans Koci** och av operatören **Anders Thornestedt**.

Man improviserade i stället som vilken amatör som helst.

Gösta Söderström säger att han hela tiden lyssnade på polisradion och att han fick intrycket av att "något systematiskt eftersök ... inte förekom".

3. **Protokollföringen** över åtgärder var - som t o m jurist- och Edenman-kommissionen öppet påpekar och kritiserar - bristfällig; (och det framstår då naturligtvis som synnerligen märklig att man ändå när

det gäller den omstridda larmtiden blint förlitar sig på detta protokoll, på **Gösta Söderströms** bekostnad)

4. Der hade varit föreskrift att vid ett sådant (och även vid mindre grova) brott inta bara - med s k **områdesanrop** - larma polisbilarna i city, utan att skicka ut ett s k **allanrop** som även når de kringliggande vaktstrikten. Men så skedde inte, så att poliserna i de yttre vaktstrikten först efter timmar och mer eller mindre slumpmässigt informerades om vad som hade hänt.

5. Den **ambulans från Sabbatsbergs** sjukhus som egentligen skulle haft uppgiften att rycka ut till Sveavägen, och som den kvällen kördes av en extraknäckande poliskvinna, **Maria Degerman**, anropas av 90000 kl 23.25 och kvitterar larmet ca 2 min senare - men kommer ändå aldrig till mordplatsen. Olof Palme fick föras till sjukhuset av en **ambulans från Sollentuna** som hade råkat komma förbi och blivit stoppad.

6. Vid tiden för mordet fanns **mer än 30 polispatruller** i city. Fram till midnatt började 14 av dem på ett eller annat sätt arbeta med statsministermordet. Bara enstaka av dem fick avbryta andra uppdrag. Men 15 andra patruller fick uppdrag att arbeta med annat, lägenhetsbråk, inbrott, trafikbrott m m, bagateller jämförelsevis. Många poliser som skulle stått till förfogande fick sysslolöst sitta och vänta på uppdrag som aldrig kom.

7. Vittnet "**Anna**" som från nära håll hade sett mördaren passera förbi henne på DB-gatan förhöordes knappast på brottsplatsen. Hon fick lämna telefon och adress, men uppgifterna tycks ha blivit bortkastade, ty efter några dagar blev hon till sin stora förvåning efterlyst via radio (!).

8. Vittnet **Stig Engström**, "Skandiamannen", som var en av de första framme vid den skjutne och som hade talat med **Lisbet Palme** och av henne fått ett första signalement på mördaren går, när de väl anlant, fram till en polis för att meddela vad han vet och får då höra "Tack, vi har redan ett vittne".

9. I juristkommissionens rapport heter det: "Ett par **civilklädda polismän** passerade brottsplatsen strax efter mordet. De erbjöd sina tjänster men togs inte i anspråk." (Lägg märke till dessa otroligt slappa formuleringarna som är mycket typiska för alla officiella uttalanden.)

10. Vittnet **Lars** som sprang efter mördaren förhörs helt kort i en piketbuss och skickas därefter hem direkt.

11. ~~Sökandet efter gärningsmannen~~ i flyktområdet på Brunkebergsåsen sker helt osystematiskt och slumpmässigt och enligt de enskilda patrullernas initiativ, utan samordning.

12. En helt otillräcklig avspärrning av brottsplatsen, för liten och med bara plastlinor görs efter att offret förts bort.

Den godkänns till en början - det kommer man tyvärr inte ifrån - av världens korrektaste polisman, **Gösta Söderström**.

Och sedan blir det en helt otillräcklig bevakning av platsen så att folk kan komma och kasta blommor in och t o m tränga in, tills man äntligen, vid **03.30**-tiden får förstärkning och så småningom ställer upp staket.

13. Själva cityn eller särskilda områden där avspärras överhuvudtaget aldrig. Inga fordonskontroller vid stadens utfarter heller.

14. En rent fantastisk historia är den:

De två, **Anders Thornestedt** och **Birgitta Brolund**, som ska sköta radiotrafiken i samband med mördarjakten m m beordras - det är inte sagt när, man antagligen snart efter det att man visste vilket brott det handlade om - flytta till ett särskilt ledningsrum.

Och nu ordagrant ur Edenmankommissionens rapport:

"För att radiooperatörerna skulle arbeta i ledningsrummet fordrades bl. a. att en bildskärm bars dit och kopplades in. Två andra radiooperatörer flyttade utrustningen men lyckades inte koppla in den, varför Thornestedt och Brolund tills vidare fick arbeta från ett rum bredvid ledningsrummet. Den kommissarie som hade ansvaret för tekniska frågor i sambandscentralen kallades i tjänst. Han anlände strax före kl. 00.30 och kopplade in apparaturen. Thornestedt och Brolund flyttade då sin verksamhet till ledningsrummet."

Dvs: under ca 45 avgörande minuter var s a s den hjärna som skulle styra allting satt på undantag.

15. Chefen för Stockholmspolisens mordkommission, Arne Irvell, som under 21 år varit högste ansvarige för mordutredningar i Stockholm och den som först av alla borde larmats och kallats in för att leda arbetet och påbörja utredningen, blir inte väckt den natten och får veta vad som hänt nästa morgon genom tidningen.

Han hålls också sedermera, fram till sin pensionering, praktiskt taget utanför utredningen.

16. **Gösta Welander**, bitr. länspolismästare, och **Sune Sandström**, chefen för ordningspolisen, blir däremot så småningom, strax före midnatt larmade och anländer till SBC **omkring 00.30**.

Till dess har kommissarie **Hans Koci**, mycket handfallen som det ser ut, fört kommandot.

Men efter **Welanders** och **Sandströms** ankomst, som för godtar hela det miserabla arbetet som hittills varit och inte på något sätt ingriper (trots att **Koci** antagligen luktar sprit), var det inte längre någon som förde kommandot, alla trodde att det var en annan som gjorde det.

Och speciellt **Koci** befattade sig framöver överhuvudtaget bara med rutin- och bagatellärenden.

17. **Två (!) polismän från tekniska roteln** började kl **01.10**, dvs nästan 2 timmar efter mordet (!) med en preliminär **brottsplatsundersökning**. Chefen för roteln, **Vincent Lange**, kom c:a **01.30** också dit, godtog också den tydligen för snåla avspärrningen och lät undersökningen avbryta kl **01.40**. Brottsplatsundersökningen började sedan på allvar först **08.30**, och då hade redan en privatperson c:a **06.30** lämnat in en upphittat revolverkula.

18. Först kl **02.05** skickas, på **Welanders** order, ett **rikslarm** ut - till alla polisstationer och gränsstationer, med lite ytlig och delvis felaktig information och signalement, som senare måste rättas till.

03.09 följer på rikspolischef **Romanders** order ett **gränslarm**.

19. En lång rad vittnen, främst de som hade med hänseende till polisspåret känsliga uppgifter, berättar alla mer eller mindre samma historia: Ovilligt bemötande från tipsmottagningens sida, avfärdanden, desintresse, sent eller aldrig infriadenågot löften om att ringa tillbaka; senare: bortförklaringar.

Det här var **19** punkter, var och en ganska så allvarlig.

Ändå skulle man kunna tänka sig att allt berodde på inkompetens, tröghet, slarv, fredagsstämning, bristande ambition (vi vet hur svenska myndigheter är) - och möjligen sprit i SBC.

Av alle de 11 polisspårindicierna står således, som det ser ut just nu, den här som först i rad att få en "naturlig förklaring".

Å andra sidan: om någon grupp någotsånär proffsigt skulle planera att attentat mot en statsman så skulle det självklart ingå i planeringen att man kastar grus i spaningsmaskineriet - och vem skulle ha lättare att ombesörja detta än just folk inom polisen?

8 En kommissariebil med klärvoajant befäl

Den följande punkten är den f n tyngsta i hela polisspåret.

Till de få oomtvistade fakta kring Palmemordet hör att skotten på Sveavägen föll **23.21.20 ±10 sek.**

Enl ett ögonvittne rundar mördaren sitt offer som om han ville förvissa sig om han utträttat vad han skulle och springer sedan i lugn joggingtakt in i Tunnelgatan och uppför trapporna.

Lars Jeppsson har besökt ett musikcafé på Tegnérgatan och ger sig av där **23.17**, då han tittar på sin klocka.

Han vandrar nerför Luntmakargatan, parallellt med Sveavägen, mot centrum och tänker just i korsningen Luntmakargatan/Tunnelgatan svänga åt höger och ut mot Sveavägen när han hör skotten och ser en man sjunka ner.

Utan att tänka mycket tar han skydd bakom en byggbarack som står där mitt på Tunnelgatan mellan Luntmakargatan och Sveavägen.

Efter att ha stått där c:a **20 sek** hör springande steg närma sig och ser en man av c:a 190 cm längd, mörkhårig, med "bred ryggtavla" och i "mörka kläder" springa förbi.

I sin högra hand, den som **Lars** kan se, bär han ingenting.

(**Lars** är bekant med "41-åringen" och känner i varje fall inte igen honom men kan heller inte under ed utesluta att det var han.)

Lars ser mannen springa uppför trappan. På krönet vänder han för första gången om sig och försvinner.

Enl samstämmiga rekonstruktioner har då c:a **50 sek** gått sedan skotten, klockan lär alltså vara **23.22.10**.

Lars börjar nu - av ett motiv som han idag själv inte kan förstå - springa efter mannen/mördaren, i ungefär samma fart som denne, tagandes två tre trappsteg åt gången. Han når trappkrönet c:a **80 sek** efter skotten.

Uppe på trappkrönet resp på Malmskillnadsgatan möter **Lars** ett par,

"**Anna**" med manlig sällskap (han antagligen kraftigt berusad).

Utan att riktigt stanna upp frågar han dem, om de hade sett en man springa förbi och vart han tagit vägen.

"**Anna**" hade faktiskt sett mannen passera på David Bagares Gatan c:a **30 sek tidigare** och pekar nerför gatan.

Samtalet med "**Anna**" kostar **Lars** högst **10 sek**.

Han korsar M.gatan och börjar i hastig gångtakt gå nerför DB.gatan. Efter c:a 30 m, dvs högst ytterligare **30 sek**, ser han - från knappt 100 m håll - en polisbil svänga in på DB.gatan från Regeringsgatan. -
Då har alltså sammanlagt c:a **120 sek** gått sedan skotten, klockan är **c:a 23.23.20** och allra högst **23.23.40**.

Enligt den - som vi ska se mycket tvivelaktiga - version som spaningsledningen och alla officiella ställen idag vidhåller har det områdeslarm som för alla polisbilar i cityområdet larmade om att någon var skjuten i korsningen Sveavägen/Tunnelgatan gått **mellan 23.23.01 och 23.23.59**, låt oss, för att vara på den säkra sidan, säga: **tidigast 23.23.05**.

Oomtvistat är att första bil på plats var **kommissariebil 2520** med befälet **Gösta Söderström** och föraren **Ingvar Windén**.

De hade - även detta oomtvistat - hört larmet när de befann sig i korsningen Kungsgatan/Sveavägen och då direkt åkt till brottsplatsen, där de - om man tar spaningsledningens larmtid - kan ha kommit fram **tidigast 23.23.30**.

(**Söderström** och **Windén** själva hävdar med all bestämdhet - **Söderström** under ed - att de inte kom fram förrän **23.30**, men därom senare.)

Den polisbil som **Lars** såg svänga in från R.gatan och långsamt köra uppför DB.gatan var **kommissariebil 1520** med befälet **Christian Dahlsgaard** och föraren **Thomas Ekesäter**.

Enligt **Dahlsgaards** utsaga inför rätten i Göteborg hade de hört larmet när de stod i Kungsträdgården, c.a 650 m från DB.gatan.

De hade startat direkt mot brottsplatsen och när de kommit ut på Hamngatan i polisradion hört **Gösta Söderström** meddela att han var på plats.

Som sagt kan **Söderström** omöjlig varit på plats förrän **23.23.30** och meddelat sin ankomst inte förrän **23.23.40**.

Tidigast då kan **Dahlsgaard** enl egen utsaga och officiell larmtid ha beordrat **Ekesäter** att åka dit de åkte, nämligen till DB.gatan i stället för till Sveavägen (för att, som **Dahlsgaard** idag säger, "täcka angränsande kvarter").

Från korsningen Hamngatan/R.gatan till R.gatan/DB.gatan är det knappt **500 m**, vilket enl föraren **Ekesäter** tar **1 - 2 min**.

Och vi kan vara generösa här och säga: på folktom gata och när man sätter på blåljus i de 5 korsningarna som finns på vägen, så hinner man fram kanske **t o m inom 50 sek**.

Och ändå skulle enl allt detta kb 1520 kunnat vara framme vid DB.gatan inte förrän 23.24.30. - Söderströms anrop tidigast 23.23.40 plus 50 sek = 23.24.30.

Men Lars har som sagt - och detta har ingen hittills ifrågasatt! - sett bilen svänga in på DB.gatan redan 23.23.20, senast 23.23.40, dvs 50-70 sek tidigare.

Den oundvikliga slutsatsen blir då:

kb 1520 kan inte ha åkt till DB.gatan - mördarens flyktväg - av den anledning som Dahlsgaard anger. M a o: Dahlsgaard ljuger.

Men varför ljuger han?

Och å andra sidan: kan vi verkligen vara så säkra att han ljuger?

Har inte kanske Lars vittnat falskt?

1. Lars' vittnesmål bekräftas, åtminstone i sin första del, av vittnet "Anna". Hon säger att hon c:a en halv minut efter att ha mött en man, antagligen den flyende mördaren, kommande emot paret på DB.gatan (med uppknäppt rock och en sorts bag i vänstra hand där han försökte stoppa in något, vapnet antagligen) mötte Lars och hade den nämnda korta konversationen med honom.

2. Lars' vittnesmål bekräftas också av självaste kommissarie Dahlsgaard. Han bekräftar att han på väg DB.gatan upp passerade Lars (som då gick nerför gatan) plus att han någon minut senare, han nu på väg ner och Lars på väg upp igen (han hade gett upp sin privata mördarjakt) mötte och samtalade med Lars. (Det ser ut som dålig teater när Dahlsgaard i rätten låtsas ha svårigheter att komma ihåg namnet "Lars", det namn som under de senaste ett och halvt åren måste ha orsakat honom mer huvudbry än något annat).

3. Dahlsgaards utsaga framstår inte precis som trovärdigare om man tar i betraktande att han tidigare berättat en annan historia och ändrat den till den nuvarande först efter det att Lars framträtt 28/10/87 i Kanalen.

Enl det av honom själv undertecknade ganska korta förhörprotokollet uppgav Dahlsgaard till juristkommissionen 07/86 att han efter att ha hört anropet om skottlossning "några minuter efter" for till platsen, via Hamngatan - Regeringsgatan - DB.gatan.

Enligt den versionen skulle han kommit till DB.gata flera minuter efter larmet, dvs - om man utgår från den (tvivelaktiga) officiella larmtiden - tidigast 23.27.

Men eftersom detta på inget sätt går att förena med Lars' vittnesmål måste det vara fel, dvs - så Dahlsgaard idag - en felaktig återgivning av hans

vittnesmål i juristkommissionens protokoll, som han - av misstag - undertecknat.

4. Och värre ändå: polisens lista över ingripandemeddelanden och **Gösta Söderströms** säger överensstämmande att **Söderström** ropat in sig som närvarande på platsen inte förrän **23.31**.

Det anrop kring **23.24** som **Dahlsgaard** vill ha hört har ingen annan hört och **Söderström** har t o m blivit klandrad för att i flera minuter ha dröjt med att ropa in sig (senast av **Hans Holmér**, som i rätten i Göteborg på sitt hånfulla sätt menade: "Han har nog haft tillräckligt att göra där." (**Söderström** på brottsplatsen nämligen), som förklaring varför han inte tidigare ropat in sig).

5. **Dahlsgaard** måste alltså ha ljugit angående anledningen till att åka upp till DB-gata t o m när man utgår från den ytterst tvivelaktiga officiella larmtiden 23.23!

Och ännu mera gåtfullt och misstänkt blir hans uppdykande mitt i mördarens flyktväg när man utgår från den troligen sanna larmtiden, som är **23.29**.

För den larmtiden talar bl a

(1) **Söderströms** och **Windéns** egen uppgift, som väger extra tungt

a) därför att de var de absolut enda av alla poliser som nåddes av larmet som uppger att de tittat på sina klockor, antecknat en tid och dessutom rättat en smärre avvikelse sinsemellan och

b) därför att **Söderström** - i skriande skillnad till t ex **Holmér** - i allting uppträder som en samvetsgrann polis av "gammal skola";

(2) "Skandiamannens", **Lars Engströms** vittnesmål, som säger att det dröjde **minst 6 min** tills första polisbil kom;

(3) polisfotografen **Ulf Karlssons** vittnesmål, som på mycket goda grunder säger att **Söderströms** meddelande om vem den skjutne var kom **5-6 min** efter larmet, och eftersom detta meddelande obestriddligen inte kom förrän **23.35** skulle larmet gått tidigast **23.29**;

(4) sjuksköterskeelevernas **Anna Hages** och **Karin Johanssons** vittnesmål, som säger att de dröjde **7-10 min** innan första polisbilen kom;

(5) polishundföraren **Per Arnströms** utsaga, som säger att han gav sig iväg direkt efter larmet, men inte kom fram förrän **c:a 23.35**;

(6) tiden för **Söderströms** första anrop - **23.31** - vilket han, om tiden för områdesanropet verkligen varit **23.23**, skulle ha gjort **c:a 6 min** efter sin egen och **piket 3230s** ankomst -

resp den omständigheten att det inte går att hitta någonting som

Söderström/Windén (och även **Kjell Östling**) skulle ha gjort under

c:a 7 min på brottsplatsen om de verkligen hade fått larmet **23.23** och kommit

dit en knapp minut efteråt;

(7) den omständighet att (enl de av polisen publicerade LAC-utskriftena) **Jan Hedlund** i SBC varken i första eller i andra samtalet med LAC

(det senare **23.26**) antyder något om ett områdesanrop eller utskickade bilar, trots att LAC-operatören i första samtalet uppmanat att skicka en bil;

(8) den omständighet att samme **Jan Hedlund 23.26** säger "... så skall vi ringa Järfälla taxi för vi har fått in det där alldeles nyss" samt att Järfälla taxis anrop till SBC - c:a 23.23 - ej är registrerat där;

(9) **Stig Engströms, Ulf Karlssons, Gösta Söderströms** och **Åke Rimborns** sammstämmiga vittnesmål angående tiderna för amb 951:s ankomst på brottsplatsen, avfärd därifrån och ankomst i Sabbatsberg (23.32 - 35 - 38),

som också bekräftas av **Sabbatsbergs incheckningsprotokoll**:

- enl **Engström** kom ambulansen efter det att **Söderström** hade kommit och skickat iväg **3230**-besättningen och han själv sprungit efter dem till Luntmakargatan och vänt där (dvs högst 3 min efter Söderströms ankomst) och lastade sedan ganska omgående in den skjutne och for iväg (ytterligare högst 3, sammanlagt högst 5-6 min efter Söderströms ankomst);

- **Ulf Karlsson** såg ambulansen fara iväg norrut strax efter det att **Söderström** meddelat vem den skjutne var (**23.35** - oomstritt), vilket medger **23.34/35** som avfärds tid;

- **Åke Rimborn** säger att han åkt från SBC i samma minut som **Söderström** meddelat vem den skjutne var, **23.35**, och kommit fram till Sabbatsberg samtidigt med ambulansen, och eftersom han från Kungsholmen och ambulansen från Sveavägen hade ungefär lika lång - c:a **3 min** - färdväg så styrker detta ytterligare avfärds tiden **23.35**;

- **Söderström** säger att han efter att med egna ögon ha känt igen den skjutne som Olof Palme (som då alltså låg kvar på gatan) efter kort - mindre än en halv minuts - tvekan gick och meddelade vem den skjutne var, och detta **23.35**; för de nämnda ambulanstiderna talar dessutom

- att **Söderström** i sitt första anrop **23.31** inte säger något om att en ambulans redan var på plats, vilket den borde varit ifall den officiella larmtiden var korrekt, eftersom både han och andra (t ex **Stig Engström** och "Jerker") säger att ambulansen kom ganska snart - enl **Söderström c:a 2 min** - efter första polisbil och

- att den (t ex enl "Jerker") också ganska omgående for, samt slutligen och framför allt

- att ambulansens ankomst i Sabbatsberg är registrerad där som **23.38**, en tidsuppgift som perfekt stämmer ihop med juristkommissionens (!) uppgift, som säger att **Åke Rimborn** for till Sabbatsberg "omkring **23.35**" (s 19 och 44) och anlände där "strax efter ambulansen" (s 49);

(10) den omständigheten att polisens LAC-utskrift verkar misstänkt svårtolkad:

enligt den anmäler sig t ex en andfådd och upphetsad röst från **amb 951 23.28.00** som just anländ; och redan **23.28.30** ska den vara "på väg" och - så juristkommissionen - "**strax efter kl. 23.30**" framme vid sjukhuset; och efter det att **amb 951** redan **23.28.30** uppgett att den var på väg till Sabbatsberg, meddelar **3 min senare - 23.31.40 - amb 912** (som för övrigt inget vittne har sett på Sveavägen!) att den är "på plats" och tänker "hänga på" den bil - dvs **951** - som var där "före oss" och som då alltså skulle funnits kvar;

(11) det faktum att samme **Ulf Helin** som enl polisens utskrivt över ingripandemeddelanden **23.23** skickat ut områdeslarmet enl samma lista en minut senare - **23.24** - skickar en bil att bistå **Dahlsgaard** med ett fyllo i T-centralen;

(12) de aldrig övertygande förklarade **asteriskerna** före tiderna i polisens utskrift över ingripandemeddelanden, som **Söderström** var först att påtala och ge en plausibel förklaring för i kombination med **Almblads** förklaring i rätten att man i SBC ibland helt enkelt antecknar ingripanden på små lappar för att senare knappa in dem;

(13) att ett troligen förfalskat LAC-band lämnats ut till **Anérgruppen** men byttes ut mot ett enl uppgift just då återfunnet påstått originalband två dagar efter det att gruppen påtalat den misstänkta förfalskningen samt att delar av LAC-bandet är hemligstämplade.

Mot dessa 13 delvis tunga indikationer som talar för **Söderströms** larmtid **23.29** (och mot den officiella, **23.23**) anför spaningsledningen i dagens läge i första hand ett enda telefonsamtal på det tvivelaktiga LAC-bandet: det samtal där ambulansen **23.28.30** meddelar att den är på väg till Sabbatsberg - något som efter allt som ovan sagts om ambulansens tider ter sig osannolikt och väcker misstanken att det "återfunna" "originalbandet" från den först utlämnade kopian bara skiljer sig genom att vara en skickligare gjord förfalskning. Ytterst är det alltså förutom

(a) spaningsledningens auktoritära påstående och möjligen

(b) **Lars** i det sammanhanget inte entydiga och

(c) "**Annas**" antagligen ofullständiga vittnesmål

bara en uppgift på det tvivelaktiga LAC-bandet samt **3230**-besättningens (se nedan) i andra punkter motsägelsefulla och tvivelaktiga utsaga att de, utskickade av **Gösta Söderström** och/eller **Kjell Östling, c:a 23.27** mötte **kb 1520**, som talar mot de nämnda 13, delvis synnerligen starka (nr 1, 3, 6, 9) indicierna för larmtiden **23.29**.

Skulle LAC-bandet i denna avgörande punkt vara korrekt och **3230**-besättningen tala sanning - vilket vore märkligt med tanke på alla märkligheterna kring

kb 1520 - så

- Ijuger eller misstar sig Söderström och Windén i fråga om tidsanteckningarna (eller Söderström, av alla, skulle fått Windén att vittna falskt, något som Holmér (!) insinuerar);
 - har Söderström och Östling dröjt ca 6 min (och 1230 med Christer Persson som befäl kanske 3 min) med att ropa in sig och då dessutom glömt meddela att en ambulans redan var på plats eller t o m redan på väg till sjukhuset,
 - verkar det mystiskt att Jan Hedlund i SBC så sent som 23.26 inte tycks veta något om ett områdeslarm och vill kolla med Järfälla taxi,
 - minns Lars Engström fel,
 - minns Anna Hage och Karin Johansson fel,
 - minns Ulf Karlsson fel;
 - minns Åke Rimborn fel -
- bara Hans Holmér och alla de andra överbevisade lögnhalserna (Hallberg, Almblad, Eriksson) skulle för en gångs skull tala sanning, därtill just i en punkt där gråsnuten Söderström Ijuger....

6. Men inte nog med att han dyker upp i mördarens flyktväg alltför tidigt så begår kommissarie Dahlsgaard som befäl i kb 1520 minst nio märkliga handlingar och misstag, som - åtminstone sammentagna - låter honom framstå som minst sagt suspekt:

- efter att 22.55 ha avslutat ett uppdrag försummar Dahlsgaard att anmäla sig som ledig för uppdrag till SBC och står följaktligen som upptagen ända till kl 01.40 nästa dag; han förklarar detta med att han mycket väl anmält sig som ledig och att de var SBC som slarvat;
- efter att ha hört områdeslarmet och startat iväg meddelar Dahlsgaard inte vart han är på väg;
- när Dahlsgaard åker DB.gatan uppför stoppar han inte Lars trots att han - som han bara 2 min senare själv säger - är där för att jaga den som sköt; vid något tillfälle senare sa Dahlsgaard att Lars inte kunde vara den jagade därför att han var för liten (och detta i en tidpunkt då han omöjligen kunde ha hört något signalement);
- även på vägen tillbaka, ca 2 min senare, stoppar han inte Lars, utan Lars måste stoppa honom; i rätten påstår Dahlsgaard att det var han som stoppade Lars;
- när de slutligen möts frågar Lars om Dahlsgaard jagade den som sköt på Sveavägen och Dahlsgaard svarar "Ja"; Lars ger då ett signalement och talar om att mannen flytt DB.gatan ner, men Dahlsgaard vidarebefordrar inget av detta till vare sig SBC eller Söderström som finns på brottsplatsen; i rätten säger Dahlsgaard att han mycket väl vidarebefordrade signalementet men av Lars erfarit något om flyktvägen;

- någon gång - enl polisens datalista **23.25** (i efterhand inknäppt tid) - ropar **Dahlsgaard** in sig hos SBC men utan att tala om var han finns och frågar bara om han också ska åka till brottsplatsen (vilket han senare också gör men inte anländer där förrän **23.36/37**);
- istället för att ta med Lars i sin bil för att jaga gärningsmannen skickar **Dahlsgaard Lars** tillbaka till brottsplatsen med en polis (s n); i rätten förklarar **Dahlsgaard** detta som en rutinåtgärd, som man vidtar för att inte riskera att spoliära en senare konfrontation - en uppenbar bluff eftersom ett ögonvittnes närvaro vid gripandet av en gärningsman helt klart har minst lika mycket bevisvärde som en eventuell konfrontation; och att det överhuvudtaget skulle kunna bli aktuell med konfrontationer i framtiden kunde **Dahlsgaard** vid det laget knappast förutse;
- efter att ha skickat iväg Lars kör **Dahlsgaard** inte som man skulle vänta sig runt på Brunkebergsåsen för att eventuellt fånga gärningsmannen utan kommer nästan direkt ner till brottsplatsen;
- när han där anländer c:a 23.36/37 berättar han inte för Söderström om mötet med det ovärderliga vittnet **Lars**, som till följd av detta heller inte tas med till polishuset för grundligt förhör utan skickas hem efter en mycket kort utfrågning i en piketbuss.

7. När polisen gör två rekonstruktioner med **Lars** är **kb 1520** aldrig med.

8. Av det antal anmälningar för misshandel i tjänst som han fått på sig under åren 82 och 83 att döma hörde **Dahlsgaards** förare **Thomas Ekesäter** under sin aktivaste tid till de 6-10 mest våldsbenägna poliserna i Stockholm och därmed i hela Sverige.

Bara två dagar för mordet på Olof Palme blev han tillsammans med **Thomas Piltz** dömd för misshandel (utom tjänst) av en 15-årig pojke på en polisfest.

Själva morddagen var hans ordinära tjänstgöring slut redan kl 15.00, men **Ekesäter** fortsatte frivilligt ytterligare ett pass så att hans tjänstgöring den dagen slutligen kom upp till 21 timmar i sträck.

Ekesäter är starkt misstänkt för att vara fascist, vilket **Dahlsgaard** inte är. Det förefaller tänkbart att han var den drivande kraften i **kb 1520** och att **Dahlsgaard** bara lurades eller tvangs in i något som han inte från början visste vad det handlade om.

Hur som helst: **kb 1520:s** göranden och låtanden vid tiden för mordet på Olof Palme går bara inte att förklara på något "naturligt" eller "harmlöst" sätt.

Detta blev också övertrydligt i Göteborg i alla förhör som rörde detta,

och då hade man ändå inte talat om det förhållandet att vittne "Ingrid" på Drottninggatan kort tid för mordet sett en mystisk bil med walkie-talkie-man i och siffrorna ..20 eller .520 på backspeglens utsida...

9 **Mysteriet med de fotpatrullerande poliserna och polispiheten med den minnessvaga besättningen**

Efter det att Lars och kommissariebil 1520, c:a 23.24, passerat varann fortsätter Lars DB.gatan ner ända till sista huset före Regeringsgatan.

Detta hus är förhängt med byggskydden för fasadarbeten. Lars kastar en blick bakom skydden och sedan också en in i Regeringsgatan, kan inte upptäcka någon och bestämmer sig för att återvända till brottsplatsen.

Klockan är då c:a 23.25, högst 23.26.

När han går ut på gatan och börjar gå tillbaka ser han från knappt 150 m håll den polisbil som han just mött stående på M.gatan intill trapporna och tre eller fyra poliser stående runt bilen.

Strax därpå börjar bilen köra emot honom. Lars ställer sig i dess väg och hejdar den. Han frågar befälet om de var där för att jaga den som sköt och får ett jakande svar. Klockan är då 23.26/27.

Lars börjar nu samtala med befälet och talar om signalement och flyktväg.

Samtalet är lungt och förorsakar inte någon hastig aktivitet hos bilens besättning.

Under tiden kommer två fotpatrullerande poliser fram och ställer sig på var sin sida av bilen.

Lars har idag ingen klar uppfattning om hur länge samtalet varade. Det kan ha rört sig om allt mellan 2 och 6 min.

I varje fall slutar det med - klockan måste då blivit c:a 23.32/33 - att bilens befäl Christian Dahlsgaard ger en av poliserna order att tillsammans med Lars gå tillbaka till brottsplatsen.

När Lars där anländer är offret redan bortfört. Klockan måste alltså hunnit bli minst 23.35.

Lars ställs framför ett skyltfönster, något till höger om de ställe där Palme förblödde, och beordras vänta.

Medan han där står ser han polisbil 1520 anlända (senast 23.37) och undrar i sitt stilla sinne varför de inte stannat kvar däruppe för att jaga mördaren.

Strax därefter, c:a 23.39/40, tas Lars in i en piketbuss där han helt kort förhörs samt får lämna namn och adress och sedan skickas hem. Då han efter c:a 200 m väg kommer fram till Hötorget är klockan 23.50.

En hel rad märkligheter finns att påpeka här:

1. Det finns som sagt 13 goda skäl för och bara ett par tre tveksamma skäl mot att acceptera Gösta Söderströms uppgifter om larmtiden och att han kom till brottsplatsen 23.30.

Högst 30 sek efter honom anländer piketbuss 3230 från Södermalm. Söderström beordrar piketens befäl Kjell Östling att skicka besättningen in i Tunnelgatan efter mördaren. 4 man springer iväg.

Klockan är då ganska exakt 23.31.

Av detta följer att de poliser som Lars kl. 23.25/26 såg stå runt kb 1520 inte kan varit ditskickade av GS resp Kjell Östling.

Samma sak gäller de poliser som posterar sig på var sin sida om bilen medan Lars samtalar med Dahlsgaard.

Var kom alla dessa poliser ifrån? Inte från brottsplatsen som det ser ut.

2. Dessutom finns det en rad förbryllande motsägelser och andra märkligheter i de inblandades redogörelser för vad som egentligen hände:

- **de poliser** som hade skickats upp för trappan för att jaga mördaren berättar att de däruppe inte såg någon kommissariebil utan att den dök upp, uppförande, först efter någon minut;

Dahlsgaard däremot berättar att han när de kom fram till trappan med sin bil såg poliserna komma springande med dragna vapen;

Lars' vittnesmål stämmer här snarast ihop med Dahlsgaards: han såg ju poliserna stå runt bilen **senast 2 min** efter det att han först mött den; under dessa högst 2 min skulle bilen visserligen kunna gjort en sväng runt Johanneskyrkan, men då skulle Lars knappast kunnat undgå se den svänga in från J.gatan och dessutom säger Dahlsgaard ingenting om en sådan rundtur;

- det är helt oomstritt att Lars ledsagades tillbaka till brottsplatsen av en fotpatrullerande polis; men ingen, vare sig Lars eller Dahlsgaard eller någon i piketens besättning, kommer ihåg vem det var;

- vittnet "Anna" som c:a 23.23 hade mött Lars och pekat ut mördarens flyktväg för honom går efteråt nerför trappan med sitt sällskap; de hade varit på fest och mannen lär ha varit kraftigt berusad så att nedstigningen via de två stycken avsatser på den hala trappan mycket väl kan ha tagit flera minuter; vid trappans fot ser de **springande poliser** komma emot sig; de trycker sig mot väggen och låter dem passera;

det märkliga här är nu bara att en av poliserna, Claes Djurfeldt, påstår sig ha

pratad med paret medan "Anna" bestämt förnekar detta;

- **Lars** säger dessutom med bestämdhet att han däruppe på åsen aldrig sett några springande poliser med dragna vapen.

3. En fullständig piketbesättning är på 1 befäl plus 5 - 7 polismän.

Hur många poliser som hoppade ur **piket 3230** när den anlände på brottsplatsen är inte riktigt klarlagt, men klarlagt tycks det vara att bara fyra poliser skickades iväg för att jaga mördaren.

I det sist sagda har vi möjligen nyckeln till förklaringen för hela mysteriet med denna piket:

Den förklaringen utgår från att piketen - enligt egen utsaga - när skotten på Sveavägen föll råkade befinna sig precis ovanför brottsplatsen på M.gatan.

De var där, enl egen utsaga, för att en i besättningen, den redan nämnde **Claes Djurfeldt**, hade felparkerad sin bil däruppe och skulle omparkera den, vilket han också gjorde (fast så att bilen två dagar efteråt blev bortforslad eftersom den var ännu galnare parkerad än förut...).

I varje fall var de däruppe och körde sedan, så säger de i alla fall, ner mot Sergelstorg där de nåddes av larmet.

Den enda möjligheten att utifrån detta få det hela att gå ihop verkar vara den:

- **piket 3230** finns kvar på M.gatan i närheten av trapporna när **kb 1520 c:a 23.24** kommer dit;

- tre eller fyra ur besättningen går ut för att snacka med **Dahlsgaard** och **Ekesäter**, oklart om vad;

- två av dem stannar sedan kvar medan de övriga 5 eller 6 ger sig av mot Sergelstorg där de så småningom nås av larmet, varpå de kortaste vägen åker till brottsplatsen;

- de två som stannat kvar går när de ser **Lars** prata med **Dahlsgaard** fram till dem och ställer sig så som **Lars** berättar;

- den ene av dem skymtar sikten mot trapporna för **Lars** så att de fyra av **Söderström/Östling** utskickade obemärkt för **Lars** kan komma uppför trapporna och försvinna in på M.gatan, så att **Lars** när han strax därefter går ner till brottsplatsen med sin ledsagare inte kan se dem.

Detta är naturligtvis bara en hypotes. Men den behövs. Och att den behövs beror på att det helt säkert är något skumt, något väldigt skumt med den **piket 3230:s** rörelser och förehavanden kring mordtiden.

Och: så länge dessa rörelser och förehavanden inte är uppklarade finns det ett polisspår.

10 En avrättning avrapporteras i polisradion

Åke Malmström, fotograf på DN är på hemväg i sin bil från ett klubbmöte på restaurang vid Odengatan.

Klockan är **knappt halv tolv** - ingen förutom **Lisbet Palme** och mördaren vet då ännu att Olof Palme ligger död på Sveavägen - åker han på Dalagatan (som löper parallellt med Sveavägen, c:a 600 m i östlig riktning).

Han har polisradion på och plötsligt hör han ett samtal utan anrop och slut, vilket pekar på att samtalet förs med walkie-talkies, som lyder ungefär så:

"- Hur har ni det däruppe?

- För djävligt kallt.

- Palme/statsministern är skjuten."

Malmström rapporterar omedelbart till polisen vad han hört, men det skulle dröja månader och kräva flera påstötningar innan någon blir intresserad.

Saken är fortfarande helt ouppklarad.

Så liten den är så pekar den dock obönhörligen mot för det första en konplott och för det andra någon form av polisblandning.

Ma o: skulle **Malmström** i rättegången mot "**41-åringen**" under ed bekräfta att han verkligen före 23.35 hört detta samtal så finns det, minst sagt, skälig grund att tvivla på "41-åringens" skuld och han måste frikännas - inte p g a "brist på bevis" utan p g a att gärningsmännen med största sannolikhet måste sökas på annat håll.

Jörgen Almbiad medger uttryckligen att åtalet mot "**41-åringen**" skulle falla med bevis (eller sannolika skäl) för att anta en konplott.

11 Utredningssabotören

Större delen av svenska folket skulle idag instämma om man säger att årets svensk 1986, **Hans Holmér**, är en skum figur och en oduglig mordutredare.

Man borde emellertid gå ett steg längre och säga: om vi någonsin vill förstå **HH** och vad som hände i denna ödesdigra februarinatt so måste vi först och främst ta avsked från den naiva tron att HH överhuvudtaget någonsin försökte få fast Palmes mördare.

Vi vet idag inte vem som tilldelade honom den rollen. Men vi vet vad den objektivt

bestod i, nämligen i att så länge det bara gick förhindra en verklig utredning och att för all framtid sopa igen spåren efter gärningsmännen.

Och även om **HHs** roll till syvende och sist var en politisk sådan så kommer man ändå inte ifrån att han var polis och agerade som polis, kollaborerade med andra poliser (och i ständig konflikt med åklagarna) och med all sannolikhet - bli åtminstone - stod i polismaktens tjänst.
Och detta gör honom till ytterligare ett led i polisspåret.

HH framstår som nyckelfiguren före alla andra i morddramat (trots att han antagligen vare sig deltog i planeringen eller i utförandet av attentatet).

Som spaningsledare agerade HH ytterst aktivt. Till synes åtminstone. Han gjorde och ställde till och sade så mycket att det kommer att bli en dryg uppgift för framtida historiker att bara kartlägga vad han allt gjorde, inte att tala om att få det i ett sammanhang och förstå det.

Här ska bara några av de viktigaste punkterna räknas upp, och detta kan då knappast ens bli stommen till kapitlet "HH och Palmemordet" i en framtida Sveriges historia.

1. **HH** är ursprungligen jurist, sedan mycket länge i polisens tjänst, i första hand administratör och utan nämnvärd erfarenhet av spaningsarbete och allra minst mordspaningar.

Redan utifrån detta är det märkligt att han kunde bli utnämnd till att leda spaningarna i detta lands viktigaste mordfall på 200 år.

Kanske ligger en del av förklaringen i att han alltid troget - eller snarare opportunistiskt - gått i socialdemokratiska partiets tjänst.

2. Till **HHs** meriter hör i första hand hans tid som Säpo-chef, 1970-76.

Den tiden var bli utmärkt genom att **CIA** då i Sverige kunde agera minst lika fritt och obehindrat som på hemmaplan.

Det förefaller orimligt att anta annat än att **HH** senast sen då hade och har utmärkta relationer till **CIAs** chefer och agentledare i landet.

Om CIA skulle ha med mordet på Olof Palme att göra - och detta förefaller troligt - så skulle **HH** utan tvekan varit en av de lämpligaste att sköta mörkliggningen.

3. Efter sin avgång som **Säpo**-chef blev **HH** länspolismästare i Stockholm.

Under den tiden utmärkte han sig bli genom att år 82 inrätta en s k gatuvåldsgrupp som snart blev bekant och fruktad som "baseballigan" (därför att medlemmarna gärna uppträdde i baseballmössor), en grupp på 7-8 unga tuffa -

våldsfixerade säger några - ordningspoliser som under de dryga året som de var i fart ensamt samlade på sig 80 - 90 % av alla anmälningar för polisövergrepp som förekom i Stockholm.

Gruppens uppgift var att rensa Stockholms innerstad från "slödder", dvs främst narkomaner och andra utslagna, och det lyckades den också med - med utstuderat brutala metoder. För många människor på Stockholms gator blev mannen i den gruppen högst "offentliga personer", klart "offentligare" än Björn Borg eller drottning Silvia.

Till de ledande figurerna i gruppen hörde polismännen **Thomas Piltz** och **Leif Tell** och bland de som tog över efter ligans upplösning fanns bl a **Thomas Ekesäter**.

Leif GW Persson, under många år kriminologisk rådgivare åt Stockholmspolisen och rikspolisstyrelsen, har i sin mästerliga nyckelroman "Samhällsbärarna" avslöjat delar av sin intima kunskap om baseballigans härjanden.

Två av huvudfigurerna i boken är polismännen **Bill** och **Bull**...

HH för sin del verkar än i dag vara stolt över sina tuffa baseballpojkar och finner ingenting att anmärka mot deras arbetsmetoder.

4. Till **HHs** kapphästar under sin tid som länspolismästare hörde kriget mot narkotikan och narkomanerna.

Han lyckades här förknippa den ambitionen med sin oförhöljda rasism genom att bl a på mycket lösa boliner i en liten men inflytelserik bok hävda att knarkhandeln i Sverige helt var i händerna på turkiska och grekiska, kort sagt: svartskalliga ligor.

HHs kurdjakt i samband med de föregivna mordspaningarna är delvis en fortsättning av den rasistiska hetsen.

5. Dagen efter mordet på Olof Palme dyker **HH** - det finns motstridiga uppgifter om när - upp i polishuset och "tar befälet" - av allt att döma på ett kuppattat sätt under åsidosättande av gällande tjänstefördelningsplaner och trots att det funnits en rad personer som varit klart lämpligare för uppgiften.

Men möjligen så fanns det ingen som var lojalare mot regeringen och bättre lämpad att styra utredningen förbi eventuella pinsamma resultat, såsom en inblandning av CIA, av svenska poliser, svenska militärer m m.

6. Anmärkningsvärt i sammanhanget är också att vi idag inte vet var **HH** tillbringat mornatten. Han har s a s inget alibi!

Själv uppger han att han tillbringat natten på väg till Vasaloppet på Scandic Hotell i Borlänge och att han underrättades om mordet tidigt på morgonen av receptionisten där och därpå i rasande fart tagit sig ner till Stockholm.

Men **Sven Anér** har försökt att kontrollera den uppgiften och på Scandic Hotell

inte kunnat hitta minsta spår efter HH.

Den receptionist som tjänstgjorde morgonen den 1/3 hävdar bestämt att hon aldrig träffat HH och än mindre underrättat honom om mordet på Olof Palme.

7. Efter att ha rivit åt sig spaningsledarskapet framträder HH den 3/3 i Aftonbladet och förklarar uttryckligen att han inte vill ha några livvakter. Men nästa dag har han - inte mindre än fyra. Men inte några specialutbildade livvakter utan handplockade killar ur den gamla baseballigan och dess omkrets - som säkerligen har många talanger men knappast den översikt, sinnesnärvaro och omdömesförmåga som bra livvakter behöver.

Eftersom polisspåret till en väsentlig del handlar om kompisar till just dessa livvakter så låg och ligger det nära till hands att spekulera att deras uppgift inte alls var att skydda HH från några hot - som aldrig existerat - utan att övervaka hans agerande.

HH har ju som berkant haft dessa livvakter kvar långt efter det att han sparkats som spaningsledare - men idag kan han, som i Göteborg, helt oskyddad uppträda mit bland trettiotalet terroristmisstänkta Proletärensympatisanter som inte det minsta kroppsvisiterats....

8. Här kommer man helt naturligt in på denna märkliga scen som den 4/3 utspelade sig i radiohuset mellan **Lars Krantz** och HH - där en av livvakterna blandade sig i samtalet och uppträdde som en annan spaningsledarassistent.

9. Den första större mörklägningsåtgärden som HH var ansvarig för var publiceringen av den s k fantombilden den 6/3.

Bilden föreställer en man som en kvinna hade mött och känt sig skrämmd av **c:a 20 min (!) efter mordet** på en mörk gränd på Brunkebergsåsen, i en tidpunkt alltså då mördaren antagligen redan satt långt därifrån och tog sig en sup. Och inte bara att HH då helt vansinnigt antog (rättare sagt: föregav anta) att mördaren 20 min efter attentatet skulle vara kvar bara några hundra meter från mordplatsen och liksom irra omkring där, så använde han inte ens den bild som kvinnan, som är modetecknerska, själv hade ritat. Nej, han lät den maskinellt förvanskas och snyggas till så att den först och främst visade en typisk svartskalle - trots att alla mordplatsvittnen var överens om att mördaren såg ut som en typisk svensk och även vittnet hade sett en ljushårig man.

Vad HH presterat här förstår man bäst om man ser det som ett tjuvknep med syfte att förvilla allmänheten och avhålla vittnen som hade sett något annat att höra av sig (vilket också skedde).

10. Sedan började HH förfölja den s k "**33-åringen**". Trots att han - som vi idag vet - aldrig hade något bärkraftigt i handen mot honom, höll han, hårt emot den

allt surare åklagaren **KG Svensson**, på med detta så länge det bara gick. I två månaders tid trakasserade han mannen och vägrade in i det längsta att efterlysa och höra de vittnen som mannen hade nämnt som alibi, tills han, efter de hade hörts, såg sig tvungen att lyda åklagaren och släppa honom. Men då hade mördarens försprång redan till ökat 11 veckor.

11. En annan åtgärd som skulle anses som ett helgalet felgrepp av en verklig spaningsledare men som ett rätt så fiffigt streck om den utförts av en mörkläggare var att gå ut med den andra spaningsbilden, bilden av "Skuggan". Detta skedde den **24/3**.

Upphovsmannen av den bilden var en invandrare som med sin anmälan reagerade mot den invandrarfientlighet som mördarjakten i den rasistiska fatombildens tecken gav näring till.

Ingen normal begåvad människa kunde på allvar förknippa hans långsökta historia (om en man som dagen före mordet i en klunga av tjugo personer hade gått bakom Olof Palme över Hötorget) med mordet, åtminstone inte om den ställdes mot det otal seriösa tips som fanns.

Men **HH** - som givetvis är mer än normal begåvad - gjorde det i alla fall.

Det intressanta med den bilden är emellertid att den, i likhet med fantombilden, signifikant avvek från det som vittnet ursprungligen hade beskrivit - men den gången inte för att likna någon svartskalle utan för att likna ingen mindre än **Thomas Piltz**, som ju då på **a Krantz'** och **bussförarens** vittnesmål redan var föremål för **Säpos** intresse.

Begripligt blir det hela snarast om man antar att **HH** med hjälp av den bilden ville reda ut hur många som fanns som hade sett **Thomas Piltz** under mordkvällen.

12. **HH** är inte bara brutal och slug. Han har onekligen också sinne för humor eller åtminstone lust att göra narr av människor, företrädesvis svagare.

Helt tydligt är ju att han ibland helt enkelt drev med sin andäktiga TV-publik när han uppträdde i sina presskonferenser och som en annan sagoberättare gjorde de mest gåtfulla uttalanden - samtidigt som han då också skapade en utbredd förvirring om vad som polisiär spaningsarbete handlar om.

Han lärde svenska folket att tro att det handlade om en sorts hemlig vetenskap, om för vanliga dödliga obegripliga ritualer, om en halvockult spåkonst som ingen utomstående får ifrågasätta (en uppfattning som faktiskt även **HHs** efterträdare odlar och flitigt utnyttjar i syfte att avskräcka kritiker).

En av de fräckare skämten som **HH** unnade sig var att låta flygvapnet - som säkert tog det som en välkommen omväxling - flygfotografera Stockholm på föregiven jakt efter mordvapnet.

13. I gengäld har **HH** underlåtit en lång rad i varje mordutredning fullständigt självklara åtgärder:

Framförallt då grundliga förhör med mordplatsvittnena. En huvudregel för alla våldsbrottsutredningar är just att de viktigaste uppgifterna brukar vara att finnas i rums- och tidsmässig närhet till brottet. Men just de vittnen som utifrån den regeln måste betraktas som de intressantaste har **HH** mer eller mindre struntat i, slöat med att kalla dem till förhör, låtit dem stöta på och sedan låtit dem yttligt utfrågas för att slutligen i många fall föraktfullt avfärda dem.

Sedan "aktionen dörrknäckning" längs mördarens flyktväg, något som **HH** lät påstå att den genomförts men som senare kontroller har utvisat genomfördes i bästa fall till 10 % av det nödvändiga omfånget. Och då får man ha i åtanke att det inte fanns någon resursbrist för **HH** under sin tid. 280 spanare hade han till förfogande!

Samma sak med aktionen "provskjutning". **HH** sa ju tidigt, och det verkar också stämma, att man ganska säkert visste vilken typ vapen som hade använts.

Idag vet vi att det finns ca 400 stycken revolverar av den typen registrerade i Stockholms län (ett tiotal av dem fanns förresten på själva polishuset, bara en våning ovanför **HHs** famösa Palmerum).

Men först nu, för någon månad sen, har man beslutat att kalla in dessa vapen för provskjutning. Och det är klart att om mordvapnet under tiden avlossats tillräckligt många gånger så har det förändrats så att det med bästa vilja inte längre går att koppla till de upphittade kulorna.

14. Mycket tid använde **HH** däremot för kontakter med etablerade massmedia, främst då med Magasinet och DN-fjollan **Ann-Marie Åsheden**.

Detta förstår man bäst om man antar att han försökte säkerställa att all den desinformation som han spridde fick en väl synlig stämpel av trovärdighet.

15. Naturligtvis fanns det enstaka personer i spaningsledningen som inte ville låta sig styras av den självrådige och nyckfulle **HH** och som verkligen ville utreda mordet.

Framförallt då de relativt yrkesstolta åklagarna **KG Svensson** och **Claes Zeime**. De gjorde motstånd men utmanövrerades av **HH** med hjälp av sina politiska förbindelser till justicedepartementet och kanslihuset.

Flera kvalificerade spanare hoppade av när de såg att beprövad yrkeskunskap inte längre gällde och andra vägrade att låta sig dras in i låtsasspaningen.

En som var naiv eller dum eller feg nog att låta sig dras in och tvingas i **HHs** fotspår är av allt att döma **Jörgen Almlad**. Han skulle förmodligen för tre år sen inte kunnat drömma om att hans livs gärning så småningom skulle bli att kläpa ihop ett mordåtal mot en oskyldig - något som ex-Säpo-chefen **HH** när som helst gör med en klackspark.

16. En punkt som inte är så allmänt känd men ytterst förbryllande och misstänkt är **HHs** relation till **Carl-Gustav Östling**.

Östling är en norrmalmspolis, numera vapenhandlare och idag i samband med **Ebbe Carlsson**-affären misstänkt för grov varusmuggling, dvs smuggling av avlyssningsapparat och vapen.

I juli 88 påträffades i hans lägenhet på Södermalm en stor vapengömma - kpister, gevär, pistoler, revolverar samt ammunition och t o m 2 granatgevär med skarp 80-mm-ammunition, lämplig att spränga ett hus i småbitar.

Denne **Östling**, som också är nazist, har av **HH** på sin tid fått det hedrande och lukrative uppdraget att utrusta Palmerummet med skottsäkra rutor samt fått ta hand om de förbjudna kpistar som **HHs livvakter** hade utrustats med.

17. Och så **HHs** omtalade **PKK-spår och kurdjakt**.

Här igen får vi inte låta oss luras att tro att det någonsin handlade om ett allvarligt menat spaningsuppdrag som slutligen havererade. Det har aldrig funnits minsta substans i detta.

Men **HH** är som sagt ingen idiot. Och det var heller inte hans och andras rasism och vildsinta antikommunism som liksom skenade iväg med dem - dessa attityder gjorde bara att det hela kändes lite extra roligt.

Nej, kurdjakten var något mycket väl överlagt och rationellt. Den syftade - vad mordutredningen angår - till att så länge som möjligt sysselsätta de alltför många spanarna och att låta tiden gå och tröttna ut publiken.

Till sist ett ord om **Ebbe Carlsson**-affären.

Ingen utom själva aktörerna vet idag vad denna affär egentligen handlade och handlar om. Men en sak är säkert:

Ebbe Carlsson har aldrig bedrivit någon "privatspaning" efter Palmes mördare. Han är lika lite idiot som **HH** och vet lika väl som han och många andra vilka som mördat Palme och att **PKK** inte hade med det att göra.

Men ett positivt svar på frågan vad **Ebbe Carlsson** hade för sig, vem han tänkte avlyssna och för vems räkning och vad han behövde en 12-rummare på Södermalm till m m kommer att bli lika svårt att finna som svaret på frågan vilka som låg bakom mordet på Olof Palme och vilken roll som **HH** spelade.

Förklaringar till tidsschemat

I första kolumnen står "officiella tider", dvs tider som framgår eller kan extrapoleras av polisens datalista över ingripandemedelanden (IM); juristkommissionens rapport (J), Edenmank:s rapport (E), LAC-bandet (LAC), Dahlskaards utsaga (D) eller Sabbatsbergs incheckningslista (Sabb).

IM* står för i efterhand inknäppt tid, IM för automatiskt lagrad tid.

* kännetecknar en slutledning.

LAC-samtalens innehåll och numrering följer Sven Anérs bok.

I juristkommissionens rapport står det om **amb 951** resp **Åke Rimborn**

1. att **amb** "omkring 23.30" lämnade Sveavägen (s. 41, likaså Ed.k. s. 36) - vilket i listan blir "23.30.20 AMB till Sabb. (J1,E)";
2. att **amb** kom till Sabb "strax efter kl. 23.30" (s. 49) - vilket, lite godtyckligt men generöst, blir "23.31.40 AMB framme (J2)";
3. att **Åke Rimborn** åker till Sabbatsberg "omkring kl.23.35" (s.19, 44) - vilket i listan blir "23.35.20 ÅR till Sabb. (J3)" samt per slutledning - eftersom färden från Kungsholmen till Sabbatsberg tar ca 3 min - "23.38.40 ÅR framme (J3)";
4. att **Rimborn** "kom till sjukhuset strax efter ambulansen" (s. 49) - vilket dels - sammantaget med pt 2 - blir "23.32.20 ÅR framme (J2+4)" samt - per slutledning - "23.38.00 AMB framme (J(3+4))".

Dessutom följer av pt 1, eftersom färden från Sveavägen till Sabbatsberg också tar ca 3 min: "23.33.20 AMB framme (J1)" och av detta ihop med pt 2: "23.34.00 ÅR framme (J1+2)".

Av den i Sabbatsbergs incheckningslista antecknade tiden följer vidare: "23.38.00 AMB framme (Sabb)" och av detta tillsammans med pt 4: "23.38.40 ÅR framme ((Sabb+J4))".

En rjäl röra. Och saken blir inte bättre om man utgår från spaningsledningens nyaste giv och sista reträttpost i försvaret för larmtiden 23.23, det på LAC-bandet 23.28.30 antecknade meddelandet från **amb 951** att den är "på väg" till Sabb, vilket i listan av tekniska skäl blir:

"23.28.40 AMB: "På väg till Sabb" (LAC7)".

Av detta skulle sedan med ledning av en antagen färddtid på 3 min följa: "23.31.40 AMB framme (LAC7)" och av detta tillsammans med pt 4: "23.32.20 ÅR framme ((LAC7+J4))".

Slutsats: oupplösliga motsägelser uppstår om man accepterar punkterna 1 och 2 och LAC-samtalet 7, men allt löser sig om man struntar i dessa uppgifter och bara accepterar punkterna 3 och 4, som ju samtidigt har stöd i att **Rimborn** for i samma minut som **Söderström** meddelade vem den skjutne var (23.35) plus i den i Sabbatsberg antecknade ankomsttiden för **amb 951**.